

НЕДАЛЕКЕ МАЙБУТНЄ

Ільницька
Вікторія

АНТИТИВІР2020

НЕДАЛЕКЕ МАЙБУТНЄ

Ільницька Вікторія

Сталеві колеса бились об холодні рейки. Вранішнє, вологе від туману повітря, пронизав звук трьох коротких гудків потяга. Нестерпний скрегіт заржавілого заліза різав слух. Сонних пасажирів похитнуло вперед. Занадто стандартний, відпрацьований роками, голос бортопроводниці повідомив про зупинку.

Я протерла запотіле вікно бавовняним рукавом, на якому залишилася чорна пляма від немитого скла. Станція рябіла військовими формами. Біля кожного відкритого виходу з поїзда стояло по двоє чоловіків в камуфляжах, їхні обличчя закривали респіратори, а руки в гумових рукавицях тримали автомати Калашникова. Біля них по одному стояли люди в білих хімзахисних костюмах і скафандрах. Кожному пасажирові на виході міряли температуру пірометрами, тому дуже швидко утворилася черга. Попереду нас стояла бліда, молода жінка з дитиною на руках. Її одяг був неохайний, де-не-де з дірками. Малюк був закутаний в пожовтілі від часу пелюшки. Його мама кашлянула хрипким голосом в тремтячу руку. До жінки підбігли люди у військовій формі, наставивши дула автоматів. Один з них командирським голосом дав їй наказ не рухатися. Залунав дитячий плач, який перебивався шумом від сотні людей. Чоловік в білому костюмі направив пірометр на спотілий лоб дівчини.

— 38,3! Червоний код! Негайно у сектор «С».

Військові заметушилися, проводжаючи жінку дулами автоматів, вони вивели її кудись. На пост заступили інші воєнні.

Пройшовши перевірку, нас з сім'єю відправили в сектор «А». Ми кілька хвилин йшли по довгому, темному коридорі. Приглушене світло від ламп миготіло кожних кілька секунд. Запах сирості і цвілі супроводжував всю дорогу. Відчуття було не з найкращих, склалося таке враження, що от-от має статися щось погане. Коридор звужувався і це тривожило, хоч в мене ніколи не було клаустрофобії, проте це не найкраще місце, де мені доводилося бувати. Одного разу в дитинстві я спустилася в підвал і закрила за собою двері. Замок заклинив і мені прийшлося 2 години сидіти на бетонній, вогкій підлозі, поки мама не прийшла з роботи. У коридорі відчувався такий же холодок на спині, як в тому злощасному підвалі.

Військовий відкрив перед нами товсті металеві двері. Різкий промінь сонячного світла засліпив мене, змусивши моє обличчя зморщитись, як від ковтка посолодженого чаю. Я ніколи не добавляла цукор в свою чашечку з пакетиком «Greenfield», це вбиває смак засушених трав.

Через мить ковток свіжого літнього повітря змусив розплющити очі. Перед нами стояло невеличке містечко з одно- та двоповерховими будиночками. Люди метушилися, розмовляли, галасували, ходили з місця на місце – це нагадувало великий ярмарок. Усі були чимось зайняті – чоловіки працювали на городі, якась жінка в солом'яному капелюсі обрізала лозу спілого винограду, діти бігали навколо дорослих, граючи квача.

Нам провели екскурсію – одна сторона табору була закрита імпровізованою стіною із металевих листів бляхи, а іншу половину захищала велика водойма, кінець якої загубився десь далеко за горизонтом.

— А ось і ваш новий дім, ви поки що відпочиньте, а пізніше я ознайомлю вас із правилами, – військовий махнув рукою на невелику, охайну оселю і пішов у сторону з якої ми прийшли.

— У вітальні стояли старі фотографії, які припали багаторічним пилом. Здавалося, що хазяї будинку просто поїхали в довгу відпустку і ось-ось мають приїхати.

— Непогано... непогано...непогано, – пробурмотів тато, коли розлігся на дермантинівому дивані.

— Краще, ніж руїни, які залишилися від нашого дому, – засунувши руки в кишені джинсів, відповіла сестра.

Наступного дня нас познайомили з правилами, головне з яких – «Кожен має приносити якусь користь для поселення». Тато був офіцером поліції, тому він знадобився для охорони території. Мама в минулому фельдшер швидкої допомоги – отримала роботу на медпункті. Підліткам на кшталт нас з сестрою не давали обов'язкової роботи, але ми допомагали чим могли.

II

Через тиждень я познайомилася з Діаною. Ми разом повинні були розфарбувати будинок, який являвся імпровізованим дитячим садком. Художник з мене не дуже, проте роль асистента далась легко. Діана придумала намалювати на стіні ліс, веселку і звірят. Мені ідея сподобалася і ми приступили до роботи .

Вона заклала коротке, русяве волосся за вухо та почала наводити контури зображення олівцем. Не знаю чому, але мені здалося, що її зовнішність – повністю відповідає стилю художника . Усмішка розпливалася від ямочки до ямочки, очі темно-карі, коли на них потрапляло сонце, вони виблискували золотим відтінком, ніби зливалися із самим променем світла. Кудряве каре підкреслювало її тонкі грані обличчя, які неначе хтось навмисне відшліфовував до ідеалу. Червона клітчаста блузка і джинсовий комбінезон повністю доповнювали образ митця .

— Я схожа на Сальвадора Далі ? – вона поклала пензлик за вухо і, ледь стримуючи сміх, зробила серйозне обличчя .

— Почекай, не вистачає однієї деталі, – я взяла маленький пензлик з її набору і чорною фарбою домалювала їй вузькі, охайні вуса.

— Тепер ми з Сальвадором, як сіамські близнюки, – Діана подивилась в дзеркало і покручувала свої уявні вуса .

Довгі розмови, безглузді жарти, одяг в фарбі – так ми і стали найкращими подругами. Своє творіння ми малювали три дні і признаюсь чесно, вийшло навіть дуже непогано, але це більше її заслуга, оскільки я лише допомагала.

Іноді ми збиралися вечорами у когось із нас вдома і на мить моє життя ставало таким, як раніше. Ніби я звичайна дівчина зі звичайними підлітковими проблемами і з безтурботною юністю. Але рано чи пізно приходилося повертатися в реальність. У реальність, де 70% населення померло від пандемії, а решта вбивають за консерву з квасолею .

Напади, пограбування, насильство – все це звичайні, буденні справи за межами металевих стін поселення. Без законів, порядків, покарань люди просто здичавіли. Моральні цінності давно втратили пріоритет над тваринним інстинктом виживання. Маніяки, бандити, психічно хворі – всі стали жити в однакових умовах. В умовах, де немає поліції, немає тюрм, де можна робити будь-що і ніхто не стане на заваді .

У нашому поселенні було 1638 осіб. І у всіх важка доля. Кожен з них втратив близьких, батьків, друзів, дітей, знайомих, домашніх улюбленців, пластинки з Елвісом Преслі, сімейні фотографії, різдвяні листівки. Все, що колись мало духовну або матеріальну цінність, зараз просто купка попелу.

III

У понеділок сталася катастрофа.... Потяг знову мав привезти нових людей, але він не прибув. У розвідку послали загін, в якому був мій тато.

Дорога зайняла дві доби, вони дійшли до електростанції і виявилось, що хтось знищив сонячні батареї, які подавали напругу на рейки. Через кілька годин знайшовся і сам потяг. Чоловіки зайшли в середину. Картина, яку вони побачили, нагадувала кадр з фільму «Поворот не туди». Машиністи лежали у власних калюжах крові, в бортпровідників були прострелені голови, а в охоронців – понівечені обличчя. Трупі закопали на узбіччі.

— Все ж це краще, ніж гнити в груді металу, – витираючи піт із лоба, сказав командир групи із заступом в руках

Загін вирішив розбити табір біля потягу, оскільки вже стемніло і дорога назад була довгою, а люди виснажені. Розпаливши багаття, чоловіки вирішили спати на подвір'ї. На вахті залишився Віктор – ще зовсім молодий юнак, який ледь встиг відслужити в армії до початку всього цього хаосу. Він спершився на дерево, запалив цигарку і, дивився на небо через сигаретний дим. Літня ніч була дуже тихою, чути лише дихання товаришів і потріскування гілок у багатті.

— Так, що тут у нас? Велика Ведмедиця? А ось і полярна зірка... північ, звідки я прийшов, – прошепотів хлопець сам до себе.

Ледь відчутний туман боровся з темрявою, проте програвав, коли Віктор вимикав ліхтар. Нічний морозець пробігся мурашками по його спині, тому він підсунувся ближче до вогню, ловлячи долонями тепло від помаранчево-червоних язиків ватри. Тихий вітерець пробігся по високій, густій траві і обвив тіло хлопця. Юнак вирішив підкинути дров у багаття. Залишивши зброю біля дерева, взявся ламати гілки.

Раптовий звук вистрілу. Різка секундна тиша.

— Вікторе, що сталося? – командир зірвався, схопивши автомат. Весь табір прокинувся.

— Віктор?!

Все це тривало долю секунди, а може й цілу вічність. Юнак стояв, мов вкопаний.

У грудях різко запекло, ніби хтось припик йому рану свіжим вуглем з ватри.

— Я..., – в горлі так пересохло, наче він не пив кілька днів. Віктор поклав руку на груди і опустив погляд вниз. На взутті почали з'являтися дивні краплі. Дзвін у вухах повністю пронизав свідомість. Все розпливається, в очах потемніло, ніби сама ніч залізла в його погляд. Юнак похитнувся вбік і неслухняне тіло повалилося на холодну землю. Останній подих... Погляд був зосереджений на небі, він шукав полярну зірку, яка вказувала шлях додому, де з нетерпінням мама чекала свого сина. Темрява все більше і більше поглинала відлуння вистрілу, звук губився десь в кінці, де закінчувалися дерева і починалися зорі.

— Снайпер на 12 годин! Повна бойова готовність!

Почалась метушня, шум, галас, крики, вистріли, гарячі гільзи вилітали з автоматів і падали на траву, вкриту росою. Через кілька хвилин все затихло.

Командир підбіг до юнака, лежачого в калюжі крові, проте тіло вже було бездиханне. Він встав на коліно і тремтячою рукою закрив йому очі, які досі роздивлялися небо. Гаряча сльоза потекла по зморщеному обличчі капітана, який і раніше втрачав своїх бойових товаришів, проте кожен раз був ніби перший.

Почало світати. Ніхто так і не зрозумів, для чого хтось напав на безневинних людей...

III

Охорону посилили. Невідомий ворог неофіційно оголосив нам війну, яку ми не збиралися програвати.

Ввечері я зустрілась з Діаною біля водойми.

— Як почувається твій тато ?

— Та все ніби добре, хоч він і сильно переживав смерть товариша.

— Я дуже рада, що він не постраждав, – Діана подивилась мені в очі і ніжно усміхнулася, а потім її погляд відправився в далекий кінець водойми .

— Ей, ти чимось схвильована?

— Я просто не можу збагнути... нащо ті люди так жорстоко повелися?

А якщо вони нападуть на наше поселення? Що тоді?

— Навряд вони це зроблять, все-таки нас більше і ми маємо зброю. Просто

– не хвилюйся , – я обійняла її, хоча і сама не була впевнена у своїх словах.

Раптом хтось почав кликати на допомогу. З-за будинків здійнялася чорна хмара диму.

— Пожежа ! – Діана зірвалася з землі і ми побігли на джерело шуму.

Полум'я охопило склад з продовольством і перекидалося на будинки. Люди згуртовано носили відрами воду з озера. Хтось закидав вогонь землею, хтось поливав, хтось евакуйовував постраждалих в безпечне місце. Вітер підіймав попіл вгору, який опускався на землю, як чорний сніг. Темрява ночі набула всіх відтінків червоного кольору. Повітря стало задушливим, гарячим, як перший літній день. Крики і галас людей перебивав тріскіт горілої деревини. У когось котилися сльози по щоках, чи то від їдкого диму, чи від паніки.

До ранку пожежу подолали. Запах гару ще довго не зникав. Сховище не могло загорітися без причини, тому цілком логічно, що це підпал. Ніхто не міг зайти в поселення непоміченим, оскільки повсюди стояла охорона. Висновок один – у нас завівся зрадник. Але хто, а найголовніше – навіщо це зробив, ми не знали .

Половина харчів була знищена, тому щоденні пайки скоротили на 40 % . Оскільки пришвидшити врожай на городі було не можливо, то хтось запропонував робити вилазки. Тобто, виходити групами за межі поселення, щоб шукати припаси в закинутих магазинах та інших будівлях. Таку тактику застосовували ще до пожежі, але дуже рідко, оскільки вона була небезпечна через можливість зараження і напади. Через недавні події не всім сподобалася ідея, але іншого виходу не було.

Пройшов місяць. Мешканців поселення спіткала нова неприємність – масово почали хворіти люди. Тошнота, запаморочення, загальна слабкість в м'язах, біль в животі, підвищена температура – в кожного проявлялися однакові симптоми.

Медпункт був переповнений пацієнтами . Моя мама, яка там працювала, з головою понурилася в роботу, навіть ночувала там, оскільки хворим був потрібен цілодобовий нагляд. Всього було 5 лікарів, тому рук не вистачало. Важко було зрозуміти, що з потерпілими, без сучасної діагностики та здачі аналізів. Марк – мамин колега, який мав більше досвіду, встановив, що це важке отруєння. Але що могло спричинити такі масові захворювання?

Щодня пацієнтів було все більше і більше. Марк розробив методику лікування – давати відвар зі спеціальних трав і пити дуже багато води . Через кілька днів кожен другий мешканець був хворий. Виснажені лікарі рідко мали час на перекус, а то й взагалі за цілий день обходились лише стаканом води .

— Занадто бризгливий, щоб користуватися спільними чашками ? – мама помітила, що Марк п'є лише зі своєї пляшки, тому вирішила по-доброму дорікнути йому.

— Не бризгливий, просто обачливий, – він усміхнувся і продовжив накладати холодні пов'язки на голови пацієнтів.

Наступного ранку захворіло ще двоє маминих колег. Лікарів залишилося троє, а кіль-

кість пацієнтів збільшувалася.

Кладовище за стінами поселення почало стрімко зростати. Через 2 доби мама і ще один лікар теж захворіли, проте ще могли стояти на ногах і з останніх сил допомагали пацієнтам. Лише Марк залишився повністю здоровим, що неабияк дивувало .

Зранку мама вже лежала на ліжку в одній палаті зі своїми пацієнтами .

— Як почувашся? – Марк приніс їй відвар і склянку води .

— Бувало і краще, – вимовила вона блідими вустами.

— Сабіна, випий, – він протягнув їй воду до губ.

— Я вже не можу, краще ти попи, тобі більше потрібна енергія, ніж мені.

— Не хочу, – Марк пішов допомагати іншим хворим.

Що ж могло статися з людьми? Звідки взялося отруєння чи що б це не було? – ці думки не давали розслабитися мамі. Через відкриті двері палати вона мимовільно побачила, як Марк знову пив зі своєї пляшки .

— Ах, виродок, – прошепотіла вона сама до себе, а тоді вигукнула, – Марк, підійди, будь ласка, на секунду .

— Що сталося? – він зразу ж забіг у кімнату.

— Приведи мого чоловіка, я хочу з ним попрощатися.

— Не мели дурниць, ти викарабкаєшся.

— Будь ласка. Я багато не прошу.

— Добре, якщо ти так сильно цього хочеш...

Через 10 хвилин Артур стояв на порозі палати.

— Що з тобою ? – він взяв мамину руку в свої долоні і поцілував її .

— Залиш нас на хвилинку, – вона подивилась в очі Марку, він махнув головою і пішов .

— Артур, слухай мене уважно. Це він. Він винний. Вода отруєна.

Це все влаштував Марк .

— Що? – він насупив брови з дивування .

— Марк придумав давати пацієнтам більше води, а сам п'є з окремої пляшки, тому і досі здоровий .

Артур вибіг на коридор. Ненависть затуманювала його розум, очі налилися кров'ю.

Він підійшов до Марка і вдарив його щосили в обличчя так, що той аж присів .

— Та що з тобою ? – витираючи кров з носа, з обуренням викрикнув чоловік.

— Як ти міг? Нащо ти це зробив ? – Артур продовжував гамселити лежачого лікаря.

— Що зробив ?

— Не прикидайся, я знаю, що це ти отруїв воду. Але для чого ? Для чого? Пожежу також ти підлаштував? – він зупинився і припідняв чоловіка за плечі.

— Ти не знаєш цих людей. Вони не заслуговують на життя, – холодним, байдужим голосом відповів Марк, – де зараз моя дружина? Мертва! У неї була температура і її відвели в сектор «С», обіцявши вакцин. Натомість – куля в лоб. Труп спалили. Я міг її вилікувати. Міг !

Під час розмови Артур втратив пильність, за що отримав по голові скляною пляшкою, до якої дотягнувся його противник . Скло розлетілось по коридорі, а чоловік впав на землю . В кулаку Марка залишилось горлечко від пляшки. Він прижав його до горла суперника.

— Вибач, Артур, але ти забагато знаєш, – горе-лікар вже готувався закінчити з бійкою раз і назавжди, але отримав скальпель в спину від Сабіни, яка ледь трималась на ногах...

IV

Через тиждень все налагодилося – фільтр у водоймі змінили, тому рідина стала придатною для пиття, а лікувати пацієнтів, знаючи причину хвороби, стало набагато легше .

Ніхто не знає, що буде завтра або через рік. Люди занадто егоїстичні, жорстокі та байдужі. Сьогоднішньою безвідповідальністю можна зруйнувати наступний день, або сьогоднішньою відповідальністю можна врятувати майбутнє. Вибір тільки за нами, тому потрібно не гаяти час, а працювати, працювати і працювати.

А починати – з найпростішого – із саморозвитку. Запитай в себе: «А що хорошого я сьогодні зробив для людства?». Нічого? Ні, це не означає, що ти непотрібний. Це означає, що тобі варто більше старатися. І старатися не тільки для своєї вигоди , але й для інших.

Життя продовжується, тому ніколи не пізно змінювати майбутнє в кращу сторону. Навіть якщо щось не виходить — це не привід для того, щоб опускати руки. Впав – піднімися, зламався олівець – підстружи його, поранив палець – використай пластир, а якщо вже почав марафон «Я сам вибираю свою долю» – то біжи і ніколи не зупиняйся.